

Colegiul Economic „Nicolae Titulescu“

Str. Progresului/45, Baia Mare, Maramureș

Amprente

Revista CEAC

Nr. 1/2009
Apare semestrial

De ce Amprente?

A scrie e un fel de a trăi,

spunea Gustave Flaubert, cu alte cuvinte, un scriitor autentic își vede viața ca pură *înlănțuire de cuvinte* din care se nasc oameni, trăiri, contradicții, imagini, idei. Scrisul, acest demers anevoios, are, desigur, multiple valențe, iar una dintre acestea ar fi, așa cum un profesor de-al meu obișnuia să spună, o modalitate de a te pune la dispoziția cititorului, de a-ți expune propria vulnerabilitate. În această ordine de idei, a scrie la o revistă școlară înseamnă a încerca să scoți la iveală modul în care *trăiește* o școală, cu riscul asumat de a dezvălui și punctele sale vulnerabile. Cum *trăiește* CENT? La această întrebare încercăm să contureze un răspuns *Amprente*.

Recunoaștem, suntem emoționați, suntem începători, ne ciocnim de multiple bariere pe care le ridică refuzul *celuilalt* de a se implica mai mult, pe fondul unei lipse de încredere în calitățile unui

asemenea demers. Suntem conștienți de faptul că aproape nimic nu mai stă acum sub semnul actului *gratuit*, sub semnul plăcerii pure de a împărtăși și altora, complet dezinteresat, idei, convingeri, trăiri proprii. Am ajuns din păcate să considerăm, contrar unui important imperativ moral, oameni și lucruri deopotrivă, doar simple mijloace, și nu scopuri în sine... Cu toate astea, *ab initio*, suntem optimiști, suntem încăpățânați, suntem idealiști, și sperăm că *amprente* noastre, puține la număr acum, vor stârni reacții, vor fi supuse criticii, întrucât și exercitarea criticii este un exercițiu al rațiunii, dar cel mai mult sperăm că ne vor aduce noi prieteni și colaboratori.

● Prof. dr. Adriana CÎNȚA

Calitatea prin (în) educație

La litera C, *Dicționarul explicativ al limbii române* definește calitatea drept „totalitate a însușirilor și laturilor esențiale în virtutea cărora un lucru este ceea ce este, deosebindu-se de celelalte lucruri”. În acest sens, calitatea reprezintă de fapt ceea ce îi este intrinsec unui anumit lucru, unei ființe, unui sistem, ceea ce face ca ceva să fie apreciat și valorizat de o anumită manieră. Dacă vorbim despre calitatea educației, cu siguranță ne situăm în cadrul unui demers axiologic, deoarece, spunând educație de calitate, vizăm implicit sen-

sul de *educație de valoare*, valoroasă. Astfel, *calitatea* este dependentă de valorile și principiile societății în care funcționează un anumit sistem de educație. Dacă am porni de la o definiție și mai simplă a calității, respectiv *ceea ce este adecvat unui anumit scop*, și aplicăm această definiție asupra actului educativ, cred că scopul principal al oricărui educator este acela de a proceda astfel încât *serviciile* pe care le oferă să fie înalt atractive pentru beneficiari, să se situeze cu mult peste nivelul celor oferite de competitori. Dat fiind faptul că educația pentru calitate este un demers complex care

se constituie la intersecția a trei tipuri de influențe: atribute personale, caracteristici ale mediului și competențe profesionale, cred că ar trebui să ne punem următoarea întrebare: *Care sunt mijloacele concrete prin care un anumit sistem educativ poate să-și mențină competitivitatea, în condițiile acestei aparente unități în diversitate pe care o trăim?*

Prof. Rodica MICLĂUȘ

Călătoria noastră spre New York a început în noiembrie anul trecut, pe când eram în microbusul care ne aducea acasă de la Târgul Internațional de la Bratislava. Printre sutele de cuvinte care se perindau de la unul la altul, s-a auzit și următoarea întrebare: „Ce-ar fi să mergem la New York?” La vremea aceea, această întrebare era de fapt ridicolă, cine ar fi îndrăznit măcar să se gândească la

America, dar să și ajungă acolo? Dar cine ar fi crezut totuși că vom ajunge să vedem cu ochii noștri Statuia Libertății, care, apropo, e doar un bibelou mai mare.

Din noiembrie și până în martie, am continuat să o scoatem la capăt și am făcut toate eforturile să ajungem unde ne-am propus. Am ajuns la New York noaptea, nu se vedea mai nimic, numai luminile aeroportului. Am trecut și de frontieră și am mers repede, repede după bagaje; și, spre bucuria noastră, nu a căzut niciun bagaj în ocean. După ce am zburat peste Atlantic atâtea ore, am fi vrut să zburăm până la hostel, ca să ajungem mai repede, dar erau ocupate toate avioanele. Până la urmă,

Peste ocean

am luat metroul, iar în final, am ajuns la hostel, ne-am pus capul pe pernă și ne-am trezit a doua zi în New York City. Abia atunci am realizat de fapt unde suntem, mai ales când Nelly ne întreba: *Știi unde suntem?*, iar noi, care credeam că se referă la stradă, îi răspundeam: *Nu*, după care Nelly zicea: *În New York!!!!!!* Ne-am luat, așadar, repede harta metroului și am plecat în cercetarea zonei. Acum se vedea într-adevăr New York-ul, cel de la televizor, în toate detaliile: gogoși la toate colțurile, fast-food-uri peste tot, blocuri înalte (chiar foarte înalte), oameni binevoitori și toate cele. Ne-am pregătit suflătește pentru târg și în următoarea zi am mers să amenajăm standul. În momentul în care am pășit în imensa sală în care avea loc târgul, ne-am gândit: *aici chiar o să avem de lucru, nu glumă...* Bineînțeles că nici nu ne-am închipuit că va fi altfel, dar în momentul în care vezi, simți, auzi, pășești, totul se transformă într-o altă lume. Ne-am pus deci pe treabă și am amenajat standul, după numeroasele obstacole care au apărut pe parcurs. Cu standul terminat, am plecat la hostel și am așteptat nerăbdători ziua târgului. Ne-am trezit în zorii zilei, și brusc, camera noastră s-a transformat într-un salon de cosmetică-coafură. Darius și-a arătat măiestria pe capetele noastre, care au ieșit de-a dreptul operă de artă. După câteva ore de pregătire intensă, am ajuns și la târg, unde am rămas mască: parcă era

Sărbătoarea Castanelor într-o încăpere uriașă. Lume multă, mișcare, viteză... înăbușitor. Cele cinci ore cât a durat târgul a fost istovitor, n-am avut timp nici măcar să vizităm celelalte standuri; a fost nebunie curată. Am început să ne strângem lucrurile, când festivitatea de premiere a început... emoțiile creșteau tot mai mult, când, în sfârșit, ne-am auzit numele: „PC KAT, locul 10 pentru cel mai bun catalog.” Asta da ușurare, după atâta muncă, am reușit să ajungem între primii zece. Final mulțumitor pentru toți, final la care Timea a adăugat: *Hey, boys! Suntem în top 10!* (deși eram majoritatea fete).

Eliberați de stres, puteam să ne bucurăm acum de minunățiile New York-ului și puteam să ne lăsăm pe mâna fotografului nostru drag, Andreea. Am văzut imensa groapă unde erau Turnurile Gemene, Statuia Libertății, Empire State Building, magazinele de pe 7th Avenue și nu numai. Pe urmă, am pornit către casă, am ajuns cu bine și cu un vis împlinit. Am crezut, mai mult decât orice, că vom reuși și, iată, am reușit. Nu încetați niciodată să visați!

Ioana BĂLAN • XII A

Târgurile internaționale ale firmelor de exercițiu – provocare pentru calitate și performanță

*Oamenii se urăsc pentru că se tem unii de alții;
se tem pentru că nu se cunosc;
nu se cunosc pentru că nu comunică.*
(Martin Luther King)

Participarea la un târg internațional al firmelor de exercițiu reprezintă întotdeauna o provocare atât pentru elevi, cât și pentru profesori. Pregătirea unui stand, conceperea catalogului și a materialelor promoționale, realizarea unei prezentări și a unui spot publicitar mobilizează creativitatea, profesionalismul și cunoștințele elevilor. Aceștia devin conștienți de importanța

muncii lor, își joacă „rolurile” cu seriozitate, își doresc să participe cât mai onorabil la „confruntările” cu colegii lor din alte țări.

La un târg internațional, cum este cel de la Praga, aflat la a XV-a ediție, standardele sunt foarte ridicate datorită participării unui număr mare de firme de exercițiu – anul acesta, 161 – din diferite țări ale Europei. La această ediție au participat firme din zece țări: Cehia, Austria, Italia, Finlanda, Suedia, Bulgaria, Slovacia, Polonia, Belgia și România.

Închipuiți-vă o arenă în care se află 161 de standuri, un spațiu rezervat prezentărilor și spații auxiliare, care arată și sună ca un stup de albine. O forfotă continuă a elevilor care-și susțin prezentările, care-și promovează firmele în cele mai neașteptate și mai insolite moduri, care conversează și atrag clienții, încheie tranzacții, întocmesc facturi și documente de plată, studiază ofertele celorlalți. La toate acestea adăugați și un număr considerabil de vizitatori – majoritatea elevi – care vor toți să cumpere. Astfel, cunoștințele exersate sunt dintre cele mai diverse: antreprenoriale, manageriale, de contabilitate, de marketing, dar mai presus de orice sunt puse la maximă încercare abilitățile de comunicare.

Să-ți promovezi imaginea într-un timp atât de scurt, chiar cu materiale pregătite de acasă, este o încercare pe care elevii o trec – marea majoritate – cu succes. Firmele de exercițiu din România excelează la capitolul premii obținute la târguri internaționale, iar această ediție a confirmat-o, toate premiile pentru firme străine – cu două excepții – revenind țării noastre. Ne pare bine că și Colegiul Economic „Nicolae Titulescu” se află printre câștigători, datorită firmei de exercițiu EXTRAVAGANTZA, coordonator prof. Mariana MITREA, care a obținut premiul al doilea la secțiunea *Spot publicitar*.

Această metodă de învățare prin intermediul firmelor de exercițiu, axată pe competențe europene, promovează o educație în spiritul idealului educațional național și european, induce și motivează aspirația spre performanță.

● Prof. Maria MATEI

Elevii claselor a IX-a au căutat în diferite surse exemple de definiții greșite din punct de vedere logic.

Amintirea este o muzică ce ne vine de undeva, de dincolo de orizont.

Cititul este pentru minte ceea ce este gimnastica pentru trup.

Teoriile nu sunt decât mostre fără valoare.

Dansul este limbajul ascuns al sufletului.

Cunoașterea greșelilor este începutul salvării.

Omul nu este decât totalitatea faptelor sale, nimic altceva decât viața sa.

Culese de Corina CICEU și Alexandra DINU • IX F

Ludmila Klocza

despre bibliotecă și nu numai...

Biblioteca Colegiului Economic „Nicolae Titulescu” din Baia Mare, centru informativ și formativ, reprezintă o componentă a procesului de învățământ din școală. Performanța constă în capacitatea bibliotecii de a îmbina armonios coerența și eficacitatea elementelor din care se compun activitățile serviciilor sale și permanenta actualizare a informațiilor din domeniul de bază al liceului.

Amprenta personală ca bibliotecar este actuala organizare a bibliotecii care funcționează la parterul internatului școlii, unde materialul amorf al colecțiilor - peste 30.000 de volume - este structurat conform sistemului clasificării zecimale universale și depozitat în șapte încăperi. La aceasta se adaugă o sală de lectură cu 16 locuri. Pentru facilitarea orientării utilizatorilor în așezarea colecțiilor la raft, biblioteca Colegiului Economic are alcătuită o schemă proprie de așezare a cărților: pe ușa fiecărei încăperi sunt menționate domeniile și subdiviziunile care compun fondul stocat. Accesul liber la rafturile cu documente este posibil, deoarece cărțile sunt așezate după criterii logico-sistematice. Sala de lectură a bibliotecii este cochetă și primitoare și constituie o alternativă pentru petrecerea timpului liber, un loc de studiu pentru elevii care doresc să se informeze sau pentru cei care nu-și pot desfășura activitatea de învățare acasă. Astfel, biblioteca exercită o pluralitate de funcții: informativă, educativă și recreativă, integrându-se scopului urmărit de ansamblul principiilor pedagogice din școală.

Ambianța plăcută, urmărind să stimuleze gustul pentru lectură al elevilor, este realizată și cu ajutorul unor elemente decorative, alese cu grijă: picturi, desene, obiecte decorative, plante ornamentale. Prin intermediul elementelor vizuale variate și a mobilierului care păstrează tonul lemnului, spațiul destinat lecturii capătă personalitate și căldură. Nu lipsesc anunțurile care invită cititorii la activitățile organizate în bibliotecă, iar la intrare, pe panouri, sunt scrise regulile pe care elevii trebuie să le respecte în bibliotecă.

În ultimii ani, explozia informațională a impus apariția unui mijloc mai eficient de stocare și regăsire a informației – calculatorul și, implicit, serviciul de Internet. Biblioteca nu poate rămâne o simplă instituție depozitară de cărți, ci trebuie să se adapteze și să se dezvolte, să devină elementul-cheie prin organizarea și distribuirea informațiilor. Serviciile educaționale ale bibliotecii includ și informatizarea ca parte componentă a reponsabilității ei. Pentru a acoperi deficitul de carte și pentru a putea oferi informații la zi este folosită conexiunea la Internet, realizându-se astfel o informare corectă asupra cărților publicate prin folosirea bazelor de date ale editurilor, reclame, recenzii ale cărților apărute, motoare de căutare după cuvinte-cheie - un ghid important în conținutul și adresabilitatea acestora. Începând cu anul 2007, am demarat utilizarea programului integrat de bibliotecă *Bibliophil*, implementat de Biblioteca Județeană „Petre Dulfu” din Baia Mare, care permite evidența precisă a cititorilor, a circulației colecțiilor, a datelor statistice de bibliotecă, precum și fluidizarea împrumutului; astfel, am început să constituim baza de date pentru fondul de carte, operațiune dificilă, pentru că se creează *din mers*, întrucât activitatea de împrumut a bibliotecii funcționează în paralel.

Numărul elevilor înscriși în fiecare an școlar este mulțumitor (650 în medie/an), biblioteca constituie un loc de studiu pentru elevii care nu își pot desfășura munca intelectuală acasă, din motive de navetă, sau pentru cei care au o oră liberă. De la început am realizat cu cititorii o relație politicoasă, bazată pe respect reciproc și încredere, fapt care asigură permanența cititorilor și prestigiul bibliotecii – în prezent, biblioteca școlii este o alternativă pentru petrecerea timpului liber pentru mulți dintre elevii școlii. Buna organizare a fondului de documentare, calitatea serviciilor oferite, considerația acordată cititorului, exprimarea corectă, un vocabular decent, o anumită tonalitate afectivă, îmi completează *cartea de vizită* și consolidează imaginea bibliotecii în mediul în care-mi desfășor activitatea – Colegiul Economic „Nicolae Titulescu” din Baia Mare. În ceea ce privește *dezvoltarea colecțiilor*, am făcut achiziții de carte pentru completarea fondului documentaristic, în funcție de profilul și specificul liceului nostru - economic -, dar și titluri pe baza programelor școlare. M-am ocupat de prelucrarea biblioteconomică a cărților nou intrate și conservarea lor. Achizițiile au însemnat și abonamente la publicații periodice, în special cu conținut economic, costul acestora nefiind de neglijat. *Relațiile cu cititorii* – împrumutul la domiciliu, respectiv consultarea anumitor publicații la sala de lectură funcționează bine, termenul de împrumut este respectat în general de elevi, la fel și recondiționarea cărților uzate fizic. Pentru întocmirea lucrărilor de finalizare a studiilor (atestat, lucrare de diplomă), precum și pentru referatele din perioadele de evaluare, întocmesc bibliografii, ținând cont de permanentele schimbări din legislația economico-financiară; un avantaj este utilizarea serviciului de Internet, pentru un spectru mai larg de informații. Orice titlu nou intrat în bibliotecă este semnalat cititorilor la *masa noutăților*, prelucrat și pus în circulație.

→

Formarea utilizatorilor privind folosirea serviciilor oferite de biblioteca școlii pornește de la întocmirea fișei de cititor, la prezentarea bibliotecii, a spațiilor de depozitare și conservare, a sălii de lectură și a publicațiilor periodice care sunt aranjate ordonat, la vedere și accesibile. Regulamentul de ordine interioară este afișat la loc vizibil, dar prezintă fiecărui cititor nou înscris drepturile și îndatoririle ca utilizator al serviciilor bibliotecii școlii. Programul cu publicul este afișat la loc vizibil și mijlocește accesul tuturor elevilor, indiferent de schimbul în care se desfășoară cursurile (dimineața sau după-amiaza). Misiunea esențială a unei bibliotecii este de a fi accesibilă și de a comunica documentele pe care le păstrează. În munca pe care o desfășor nu mă limitez la a avea un rol pasiv, de mânător de carte, ci un factor stimulator, astfel caut să pun în mișcare cartea, să fiu un îndrumător al cititorului începător, pentru că primirea cititorilor reprezintă o componentă esențială a muncii mele, iar de modul în care cititorii intră pentru prima dată în bibliotecă depind numeroși factori legați de bunele raporturi viitoare ale bibliotecii cu utilizatorii săi. Astfel, în relația cu cititorii, consider că este extrem de important primul contact, pentru că acesta contribuie la fixarea imaginii bibliotecii în spiritul noului beneficiar și menținerea unei relații de lungă durată. Succesul depinde de calitatea și eficiența competențelor de comunicare; pun accent pe comunicarea bilaterală, de tip feed-back. Pentru a-și menține eficiența, o bibliotecă trebuie să se facă cunoscută, iar pentru a se dezvolta, trebuie să se pună în valoare în mediul în care se află, să fie cunoscută, pentru că astfel există în comunitate; de-a lungul anilor, am construit o imagine a bibliotecii CENT, reușind astfel să pun în valoare patrimoniul de care dispune. Pentru a stimula interesul pentru documentele existente în bibliotecă și pentru serviciile oferite de aceasta, am recurs la instrumentele clasice de relații publice:

- relația cu mass-media, prin comunicarea de informații despre acțiunile bibliotecii;
- tehnicile legate de evenimente speciale: aniversări, inaugurări, lansări de carte și alte evenimente care au rolul de a cultiva și promova contactele umane;
- participarea la sesiuni de comunicări și simpozioane care atrag atenția publicului asupra fondului de documente și gamei de servicii puse la dispoziția utilizatorilor;
- organizarea unor activități de către bibliotecă sau participarea directă la conferințe naționale (prilejuri de a promova patrimoniul bibliotecii);
- organizarea, în spațiile bibliotecii, a unor expoziții sau manifestări culturale organizate de asociații sau organizații diverse; expoziția este o activitate tradițională de promovare a bibliotecii. Lucrând aproape fără excepție pentru alții, învăț mereu să-mi construiesc relația cu aceștia și am înțeles că eforturile mele intelectuale și fizice rămân neștiute, undeva, în spatele succeselor elevilor și profesorilor. Odată cu apariția Internetului și a așa-ziselor *audio-books*, a dispărut încetul cu încetul și plăcerea de a mai ține o carte adevărată în mână... Cineva spunea că nu crede posibilă dispariția cărții tipărite, fie chiar și pentru motivul că nu concepe să adoarmă cu un monitor pe piept. Consider că cel mai mare defect al generației de azi este lipsa cititului. Unii ocolesc intrarea în bibliotecă oarecum din frică, alții din spirit de bravadă. Mă adresez lor, făcând o mică pledoarie pentru cultură:

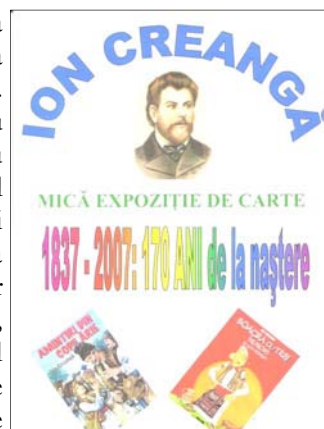
Când te duci într-o bibliotecă – fie cea școlară, fie cea publică – și atingi o carte, îți dai seama că între copertile ei te-asteaptă o lume întreagă s-o descoperi... Dintr-o carte poți afla multe lucruri... Poți pătrunde într-o lume fantastică, de citești una de acest gen; poți afla informații medicale, dacă tu consulți o carte de specialitate; poți să trăiești aventuri fabuloase la fiecare întoarcere de foaie; poți vedea cu ochii minții evoluția personajelor... Ea, cartea, îți poate fi un refugiu, un sprijin, un mijloc de relaxare, dar și o cale spre autocunoaștere.

*Uneori te simți singur, neputincios, gol, iar o carte poate umple foarte ușor golurile sau singurătatea... Îți dai seama că atunci când citești, lumea din jurul tău se estompează, dispar sunetele, mișcarea, mirosurile, culoarea... Nu mai vezi decât rândurile cărții care se „scurg” prin fața ochilor și lumea aceea minunată din interiorul ei... Când cartea te-a captivat total, îți dai seama că ești parcă absorbit înăuntrul ei, făcând și tu parte din acel univers. Parafrazând un titlu recent, pot afirma că **ești cool și dacă citești!** Cartea nu are contraindicații și nu produce efecte adverse. Are, dimpotrivă, întotdeauna, efecte benefice: îți îmbogățește vocabularul și-ți modelează personalitatea, îți dezvoltă imaginația, îți stârnește curiozitatea de a afla tot mai multe din tot mai multe domenii.*

Mai există tineri care descoperă cartea. Descoperă lectura. Și care împrumută cărți. Și chiar vor să citească. Din varii motive: să fie informați, să le fie bine în *altă* lume, numai a lor și a celui care a scris pentru ei. Cei care citesc și chiar iubesc să facă asta sunt fericiți.

Tu, cititorule, ce carte ai acum *la căpătâi* ?

În momentele de reflecție, când, în sfârșit, suntem noi înșine, eliberați de poverile pe care singuri le-am acceptat în băjbăiala izvorâtă din dorința de a ne acorda cât mai multe șanse de dezvoltare personală și profesională, ne simțim adesea copleșiți de nenumărate întrebări cărora nu le găsim un răspuns mulțumitor. Traversăm stări de confuzie generalizată. Observăm cum o întreagă pleiadă de state și personalități publice contemporane încearcă din răsputeri o rapidă scurtcircuitare a piramidei lui Maslow, în timp ce inversarea valorilor, sau cel puțin a percepției acestora la nivel mondial și național se transformă încetul cu încetul într-o adevărată sociopatie, o plasare a idealului, stării de echilibru, coeziunii social-geografice la nivel de *virtual* (internet, producții culturale sau mass-media), în timp ce *fizicul* se adâncește pe zi ce trece tot mai mult în marasmul indiferenței, atomizării și uniformizării spiritelor, ca efect colateral al globalizării.

Este un moment de cumpănă... și adesea cenzurăm șirul gândurilor succesive. E, poate, o formă de autoapărare izvorâtă din lașitatea ideii: *eu, singur, nu pot schimba lumea...* Alteori însă suntem curajoși, optimiști, idealști. Atunci ajungem să reflectăm asupra valorilor... Dacă în limbajul comun, *valoare* înseamnă o varietate de lucruri, precum exprimarea în bani a costului unui bun, mărimea matematică asociată unei mărimi fizice, dar mai ales „însușirea unor lucruri, fapte, idei, fenomene de a corespunde necesităților sociale și idealurilor generate de acestea; suma calităților care dau preț unui obiect, unei ființe, unui fenomen etc.; importanță, însemnatate, preț, merit“ (DEX, 1998), pentru psihologi, valorile reprezintă elemente de orientare a indivizilor în lumea înconjurătoare. Ele se constituie în decodoare ale posibilităților acțiuni ce permit identificarea gratificațiilor potențiale, beneficii derivate din scalele preferințelor fiecăruia, depinzând de motivațiile, nevoile și aspirațiile personale. Pentru Clifford Geertz (1984), valorile, ca și credințele, nu sunt altceva decât percepții individuale ale valorilor și credințelor colective specifice fiecărei culturi interiorizate prin socializare.

În anii '60-'70, profesorul Geert Hofstede de la Universitatea din Maastricht a realizat o cercetare asupra diferențelor de valori între angajații firmei IBM din peste 40 de țări și a ajuns la concluzia că fiecare națiune poate fi descrisă din perspectiva locului pe care îl ocupă pe o scală de la 0 la 100 față de:

- ◆ Indexul distanței față de putere (modul de percepție a inegalității sociale, a puterii și a autorității și modul de relaționare cu autoritatea);
- ◆ Individualism (modul de relaționare între indivizi și grupuri);
- ◆ Masculinitate (implicațiile sociale și emoționale ale faptului de a fi născut de sex masculin sau feminin);
- ◆ Indexul de evitare a incertitudinii (modalități de a face față incertitudinilor și situațiilor ambigue, controlul agresiunii și exprimarea emoțiilor);
- ◆ Orientare pe termen lung (Orientarea către viitor, spre deosebire de orientarea către trecut și prezent).

Intenția inițială a lui Hofstede a fost de a înțelege de ce unele organizații IBM din țări diferite erau mai productive decât altele, deși aveau o cultură organizațională similară și foloseau aceleași tehnici de recrutare, care ar fi putut induce comportamente similare. Concluzia lui Hofstede a fost că angajații din organizații își vor însuși „practicile“ locale sau străine pe care le indică organizația, dar își vor păstra „valorile“ culturii din care provin și care îi caracterizează.

Cercetarea a demonstrat că România are valori similare cu alte țări balcanice, și anume: distanța mare față de autoritate, colectivism ridicat, feminitate, grad ridicat de evitare a incertitudinilor și orientare pe termen scurt. România, asemenea celorlalte țări din Balcani (Bulgaria, Grecia, Serbia, Macedonia, Albania), se află la polul opus țărilor anglosaxone, din care împrumută toate practicile manageriale și de management al resurselor umane. Un studiu realizat de ICCV urmărește importanța acordată de români valorilor socio-culturale clasice: familie, muncă, religie, timp liber, prieteni și politică. 86% dintre români consideră familia a fi foarte importantă. Munca și religia înregistrează scoruri care nu diferă semnificativ (56%, respectiv 51%), timpul liber și prietenii sunt aproape la egalitate (35% și 29%), în timp ce politica este considerată a fi foarte importantă de doar 6% dintre respondenții români, arată studiul. Realizând o microcercetare privind valorile după care se ghidează tinerii din Colegiul Economic *Nicolae Titulescu*, au rezultat câteva concluzii interesante. Elevii (80 de elevi cu vârste cuprinse între 16 și 17 ani) au notat, de la 1 la 5, diferite valori în funcție de măsura în care sunt reprezentative pentru ei, pentru părinții lor, în funcție de măsura în care sunt promovate în societatea contemporană sau ar trebui să guverneze o societate ideală. Învățarea este mai puțin reprezentativă ca valoare asumată a tinerilor, comparativ cu părinții acestora și societatea contemporană. Deși insuficient manifestată în comportament, ea este totuși percepută de adolescenți ca vârf de lance în societatea perfectă.

→

- Ajutorarea celorlalți, apreciată atât de elevi, cât și de părinți, nu este considerată a fi o valoare suficient promovată în societate. Aceeași percepție se remarcă în privința respectului și responsabilității, dreptății, credinței în Dumnezeu, stabilității, securității, disciplinei. Aceste valori sunt surse ale insatisfacției privind mediul social habitual, întrucât ele sunt dorite a fi manifeste în societatea imaginată ca perfectă. Astfel, se observă faptul că, pentru o societate ideală/perfectă, elevii prefigurează ca valori dominante învățarea, ajutorarea celorlalți, securitatea, creativitatea, stabilitatea, banii, respectul, responsabilitatea, credința în Dumnezeu, disciplina și dreptatea.
- În societatea contemporană se disting ca relevante independența, apartenența la grup, puterea, autoritatea, banii, statutul social, competiția, sociabilitatea, vedetismul.
- Tinerii fac distincția între valori și nonvalori, s-au pliat selectiv pe ceea ce promovează societatea ca valoare, respingând astfel, semnificativ, aprecierea oportunismului, a vedetismului, a individualismului.
- Valori armonizate (aproximativ cu același scor) între tânăăr, părinte și societate (contemporană sau ideală) sunt varietatea, independența, apartenența la grup, puterea/autoritatea, competiția, individualismul, supunerea, oportunismul.
- Studiul reflectă o apropiere a valorilor adolescenților de modelul parental și o discrepanță între acestea și cele ale societății contemporane sau ideale. Această perspectivă poate justifica fluctuațiile atitudinale frecvente ale tinerilor, luptele lor interioare, dificultăți în conturarea imaginii de sine și în adoptarea deciziei privind cariera.

Dacă dezideratul major al școlii este o bună inserție a tânărului în mediul socio-profesional, iar perspectiva privind sistemul axiologic social și individual este marcată de discrepanțe, discontinuități și controverse, atunci insuccesele școlare, comportamentele dezadaptative și atitudinile ambigue ale tinerilor își divulgă sursele cauzale. Reașezarea valorilor în sistemul social, educarea tinerilor și adulților în spiritul autenticității valorice, clădirea caracterului pe fundamente solide care să permită rezistența la presiune și simultan flexibilitate atitudinală sunt câteva soluții în favoarea individului, școlii, societății. Dacă actualmente școala, ca mediator între elev și societate, trăiește o experiență de tip *sandwich*, fiind supusă presiunilor ambelor părți în încercarea lor evidentă de sincronizare, se impune o regândire a strategiei privind schimbarea în care forțele să izvorască din interiorul fiecărui nucleu (pe de o parte membrii societății, pe de altă parte societatea ca sistem), școala devenind sursa de formare și modelare conformă dorințelor liber exprimate ale celor doi poli contopiți. O bună ancorare axiologică a demersurilor educative și o educație sistematică a elevului pentru a sistematiza și ierarhiza valori în structura sa caracterială vor permite ca acesta să nu devină doar adaptat mediului social, ci să aibă capacitatea de a-l transforma în sensul atingerii modelului societății imaginate ca perfectă...

Schimbarea pornește din interiorul fiecăruia și nu din așteptările formulate la adresa altora.

Pasul următor reflecției e acțiunea!

• Prof. în CAPP Lioara COROIU

Jocul semnificațiilor

- ◆ *A trece Rubiconul* desemnează o hotărâre eroică de a înfrunta o primejdie; a lua o decizie importantă.
- ◆ *Cal troian* desemnează un dușman travestit în binefăcător; șiretlic.
- ◆ *Călcâiul lui Ahile* desemnează un loc vulnerabil, un punct nevralgic al unei persoane.
- ◆ *Cutia Pandorei* semnifică darul perfid primit cu naivitate, generator de mari suferințe.
- ◆ *Firul Ariadnei*. Sensul ar fi un mijloc de îndrumare, un fir conducător care ne ajută să ieșim dintr-o situație întortocheată asemeni unui labirint.
- ◆ *Lăpul moralist*. Această expresie îi vizează pe oamenii care îi condamnă pe alții pentru fapte pe care de fapt nici ei înșiși nu pregetă să le săvârșescă.
- ◆ *Patul lui Procust* ilustrează în special încercarea de a impune constrângeri nefirești, mutilări care se aduc unor opere literare cu scopul de a încăpea într-un tipar prestabilit.
- ◆ *Turnul Babel*. Expresia are o varietate de semnificații: o construcție gigantică, o amestecătură de idei confuze, o încercare temerară sortită eșecului, lucruri în dezordine.

Culese de Larisa POP • IX B

Ideile vin gândind, pofta vine mâncând...

Angelica COVACI • III C SAM , Anamaria DANCIU • III C SAM și Mariana GRIGOR • III C SAM,
sub îndrumarea atentă a doamnelor maestru-instructor Doina HOBAN și Iuliana TINC, ne fac o
demonstrație de măiestrie culinară.

■ Fursecuri

■ Tort *Fantezie*

Ne-au mărturisit că au folosit următoarele ingrediente:
creativitate, suflet, originalitate, inspirație, imaginație,
atenție, migală, îndemânare, efort, concentrare,
dorință, emoții, gust și timp...

■ Tort de ciocolată

■ Prăjitură cu fructe

Gânduri despre Messenger

Primul contact pe care l-am avut cu acest mod de comunicare (Yahoo Messenger) a fost undeva prin anul 1997. Un fost coleg de facultate și unul dintre cei mai buni prieteni aproape m-a forțat într-o seară să merg, împreună cu el, la un Internet Cafe, în oraș. Deși inițial am refuzat ideea, în curând lista mea de *friends* a început să capete contur, crescând în fiecare zi. Discuțiile purtate erau amprentate cu tematici și atitudini diverse, de la povestirea unor întâmplări curente până la discuții sofisticate, de la concordanțe de opinie până la controverse argumentate cu înverșunare, de la stări euforice izvorâte din dorința de relaționare la conversații apatice și de complezență.

E interesantă starea pe care ți-o lasă Messul în conștient și subconștient! Uneori, după câte o discuție, plecam spre casă târziu, încântat, motivat, îmbogățit, alteori întristat, dezamăgit, pesimist, sec.

Messengerul îți permite să spui lucruri pe care le gândești, prin urmare mulți optează pentru varianta *telefon mobil*, unde lucrurile se spun spontan, mai puțin „gândite”. Pe Mess riști să încurci sensurile, să interpretezi greșit replicile celuilalt, soluția conferită de acesta fiind smiley-urile, un mod de a înțelege vag despre *arătarea* de la celălalt capăt al *firului*. Soluția este mult sub calitatea liniei telefonice, care adaugă mesajului și fluctuațiile de tonalitate a vocii celuilalt, care, de cele mai multe ori, poartă mai multe semnificații decât cuvintele în sine (apropos de paraverbal în comunicare).

O etapă importantă în relația cu Messul a reprezentat-o pentru mine momentul în care am constatat că lista de *friends* este nesfârșită. Am trecut și eu, ca mulți alții, prin perioada de epurare a listei; i-am radiat din listă: pe acei prieteni cu care nu am mai purtat conversații de vreme îndelungată (*nu am mai avut teme comune!*), pe prietenii de fațadă (*...care mereu doreau ceva de la mine!*), pe acei prieteni care nu purtau discuții în limita bunului simț (*foloseau vulgarități!*), pe acei „prieteni”... cu aceștia prefer să vorbesc *off-line*.

Un punct vulnerabil al Messengerului îl reprezintă faptul că, stând zile întregi, nopți nesfârșite în fața calculatorului, riști să-ți distrugi ochii, să îți remodelezi coloana vertebrală, îți formezi deprinderi de scriere nonconformiste pe care le poți așterne cu cerneală pe hârtie, ulterior, eronat: *akas* pentru *acasă*, inițiale mici în scrierea substantivelor proprii, ignorarea semnelor de punctuație etc.

Nu am crezut niciodată că ar putea exista o legătură între *Biblie* și Messenger, între ceva antic și ceva atât de modern. Zilele trecute am găsit în *Biblie* un text care m-a dus cu gândul la Messengerul cel de toate zilele. Textul se găsește în 2 Ioan (1:12): *Aș vrea să vă spun multe lucruri; dar nu vreau să vi le scriu pe hârtie și cu cerneală, ci nădăjdiesc să vin la voi, și să vă vorbesc gură către gură, pentru ca bucuria noastră să fie deplină.* Orice om echilibrat știe că o discuție face to face are mai mult farmec decât on-line. Mă întreb uneori câtă nesocotință manifest când mă mulțumesc cu emoticonurile prietenilor și nu mai fac niciun efort să-i văd zâmbind (*aproape am uitat zâmbetul unora dintre ei*). Conferințele pe Mess parcă nu mai sunt atât de savuroase ca atunci când stăteam la o poveste în jurul unei cafele sau al unui pahar de suc. Există totuși și o parte bună a Messului, aceea că poți ține legătura cu prietenii aflați la distanțe mari sau în alte țări pe glob. Pentru cei care sunteți aproape de mine: **Nu mai vreau să stau de vorbă pe Mess, vreau să vorbim față în față, ca bucuria noastră să fie deplină! Sunt invizibil... :)**

Toți trebuie, în schimb, să respectăm niște reguli; le-am lecturat mai deunăzi pe internet.

„Ce vreau eu de la Messenger și cred că ar fi o soluție diplomatică sau de compromis:

Regula nr. 1. Așteaptă să fii contactat! Așa vei ști sigur că nu deranjezi pe nimeni.

Regula nr. 2. Când cineva îți spune că nu are timp, să-l crezi (indiferent că are sau nu)! Nu încerca să muști din cașcaval, pentru că va avea efect contrar.

Regula nr. 3. Nu te supăra când cineva îți spune că nu este momentul cel mai potrivit!”.

■ Prof. Mircea COROIU

Aș vrea

Aș vrea să fiu o pasăre,
Dar una călătoare,
Să pot zbura în lumea mea,
Urma-mi să se piardă-n zare...
Să uit o clipă viața mea!

Aș vrea s-ajung pe alt tărâm,
Unde visul pare realitate,
Iar soarta pot să o dărâm,
Unde nu există moarte!

Cunoașteți voi?

Cunoașteți voi o floare
Cu farmec îngeresc?
Luceafăr, lună, soare
În față-i se opresc.

Pe lume cât de largă,
Pereche nu-i găsești
Parcă trăiește-n slavă,
Între cete îngerești.

Această floare care,
Cu farmecu-i divin
Atrage inimi multe
Spre cerul cel senin.

E steaua fericirii
Este măicuța mea
Pe care-n valul vieții
În veci n-o voi uita.

Mariana GRIGOR ■ III C SAM

În nopțile înlunate

În nopțile înlunate
Se arată câte-un înger

La porțile oamenilor
Să-l primească-n suflet....
Dar nimeni nu-l aude,
Nimeni nu-l vede,
Parc-ar fi o ceață albă și densă!
Oamenii trec pe lângă el
De parcă n-ar exista
Și trist a devenit
Cu ochii lui înlăcrimați
Aduce ploaia în lume,
De atâta tristețe!
El, cu privirea, se-ntoarce
Spre oameni
Pentru ultima oară!
Și-atunci, ca prin ceață
Dispare spre cer
Un copil îl văzuse,
Dar nimic nu spuse.
Îngerul, a doua zi,
Iar sosește pe la porți
Și bate, bate-ntr-una
Dar nimic....

Și încep să plângă:
- Vai de mine, Doamne,
Mai lasă-mă, te rog,
Marea divină s-o cunosc.
Atunci porțile raiului crăpate
Îl poftesc cu nerăbdare
Să iasă afară,
Să caute iubirea oamenilor
Copilul cel mititel îl lăsa pe înger
Să vadă că nu-i singur pe lume
Și îi spune:
- Eu te văd, nu te mai plângă,
Deoarece eu țin la tine
Dar oamenii-s orbi la creațiile divine
Și văd doar ziua de mâine
Iar atunci îngerul strigă:
- Lasă-mă, Doamne, te rog,
Să-ndrept lumea către bine
Către Tine!

Anca BĂBAȘ ■ IX G

Despre viziunea ARACIP-ului

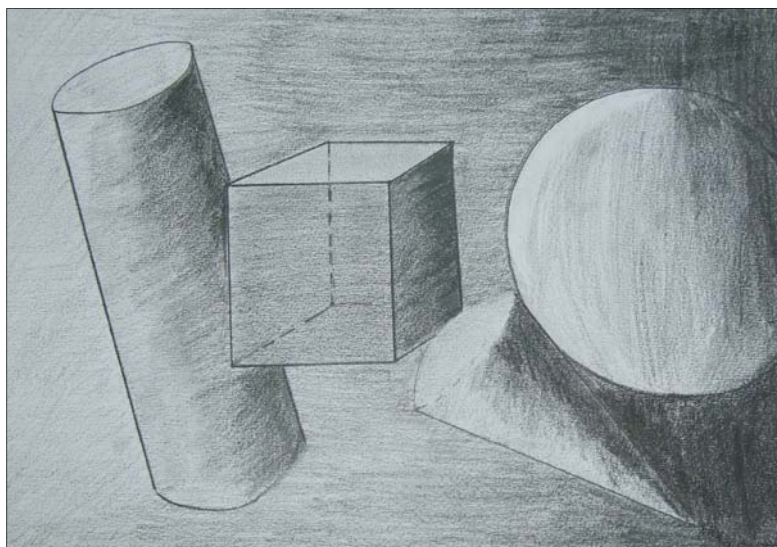
Obiectivul general al *Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar* (ARACIP) este dezvoltarea sistemului național de management și de asigurare a calității și a culturii calității ca modalitate esențială de creștere a competitivității sistemului de învățământ preuniversitar. Asigurarea calității în educație este necesară, însă mai sunt necesare și instituții adecvate, standarde și proceduri eficiente, chiar ghiduri de bune practici. În plus, ar trebui să se țină cont de faptul că există și se manifestă o redutabilă rezistență față de schimbare, generată de factori de ordin cultural: mentalități, prejudecăți, atitudini, comportamente contra-productive.

În ceea ce privește sistemul nostru național de învățământ, tranziția pe acest plan ar trebui să însemneze armonizarea totală cu valorile, standardele, procedurile și practicile de asigurare a calității existente în statele cu vechime în economia de piață și, în primul rând, în cele membre ale UE, alături de care ne dorim să fim.

Conceptul de calitate a avut parte în decursul acestui secol de numeroase definiții, fiind astfel obiectul unor confuzii cu consecințe mai mult sau mai puțin grave. Propunem adoptarea definiției din standardul român, european și internațional SR EN ISO 9000:2001, intitulat *Sisteme de management al calității. Principii fundamentale și vocabular*. Conform acestui standard, *calitate* înseamnă măsura în care un ansamblu de caracteristici intrinseci îndeplinesc anumite cerințe. Deci calitatea este întotdeauna relativă la nevoile, cerințele/exigențele, așteptările anumitor părți interesate sau parteneri de interese: elevi, studenți, absolvenți, personal, reprezentanți ai agenților economici, autoritățile naționale, comunitatea locală, statul. Experții în managementul calității apreciază faptul că nu se poate implementa și realiza asigurarea calității în absența managementului calității și a unui sistem de management al calității.

Dezvoltarea și îmbunătățirea instrumentelor calității educației în România presupune elaborarea de standarde și metodologii specifice pentru fiecare nivel și formă de învățământ prevăzute de lege, realizarea *Hărții naționale a riscului educațional* și a programului informatic de suport al deciziei și profesionalizarea personalului implicat în managementul și asigurarea calității la nivel de sistem și de furnizor de educație. La finalizarea proiectului, rezultatul așteptat de ARACIP este optimizarea managementului și asigurării calității atât la nivel național, cât și la nivelul furnizorilor de educație, având în vedere și faptul că mecanismele de asigurare a calității creează condițiile de bază pentru ca sistemul educațional să poată furniza cunoștințele, abilitățile și competențele necesare pentru creșterea competitivității. Proiectul, în valoare de 5 milioane de euro, are ca termen de finalizare data de 31 octombrie 2011 și este cofinanțat din Fondul Social European prin Programul Operațional Sectorial pentru Dezvoltarea Resurselor Umane.

● Prof. Nicolae ZGLOBIU

Cântecul iubirii

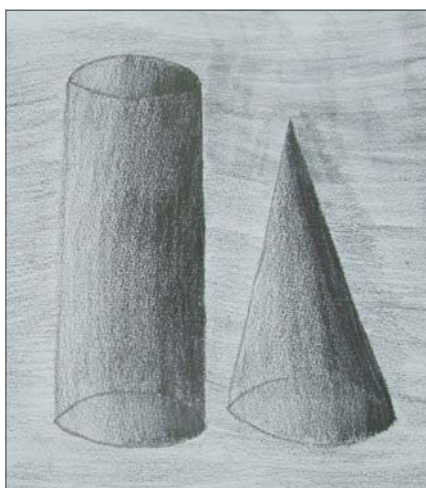
Iubirea este un lucru minunat, este acel fior care nu poate fi scris în cerneală, este acel dar oferit de Dumnezeu care plutește deasupra capetelor noastre, dându-ne stări nemăpomenite, nemaîntâlnite. Când auzi cuvântul *iubire*, îți vin în minte o sumedenie de lucruri, gânduri care poate uneori sunt adevărate, iar alteori artificiale. Iubirea nu se formează doar din unirea a două *jumătăți de inimi*, cum o caracterizăm cu toții, ci ne unește pe toți, toate *jumătățile de inimi*, toate sufletele, de la mic la mare, de la tânăr la vârstnic. Însăși iubirea adevărată se regăsește în lucrurile mici, simbolice care au o valoare mare. Cu toții, probabil, suntem obișnuiți, ca atunci când este vorba de iubire, să oferim și să primim la rândul nostru răsplata pentru ceea ce am oferit. Ei bine, eu consider că iubirea nu este caracterizată doar prin a da și a primi, ci prin a oferi fără a pretinde ceva în schimb.

Mulți dintre tinerii zilelor noastre folosesc cuvântul *iubire* sau spun *te iubesc!*, dar sunt foarte puțini cei care cunosc într-adevăr sensul acestor cuvinte. E drept că iubirea adevărată e pe cale să-și piardă frunzele precum copacul toamna. Suntem nemulțumiți de cele mai multe ori de cel care ne apare în cale comparându-l cu ceea ce exista în închipuirea noastră. Aspirăm spre o iubire ideală, dar de fapt găsim falsul unei iubiri adevărate care ne inundă gândul și sufletul.

Pentru ca iubirea adevărată să existe în noi, trebuie să lași egoul să plece, mândria să o ștergi de pe chipul tău, iar artificialul să-l transformi în natural. Doar așa vei putea simți cu adevărat calea fericirii și împlinirii unei iubiri dorite. Deschide-ți sufletul aproapelui tău și descoperă-i naturația interioară care va spune multe despre omul bun care zace în tine.

Dacă ascultăm cu iubire, vom auzi doar lucrurile bune. Dacă vorbim cu dragoste, cuvintele noastre vor căpăta o forță neînchipuit de mare. Toate acestea se vor petrece doar atunci când iubirea este prezentă în viața noastră. Să uiți de tine și să-i oferi celuiilalt totul - acesta e adevăratul sens al *iubirii*, fără a avea pretenții să primești ceva în schimb. Aceasta este iubirea adevărată care te purifică de tot ce e murdar în lumea asta. În iubire trebuie să fii sincer cu sentimentele tale, ceea ce înseamnă că trebuie să fii tu însuși, răspândind tuturor unicitatea sufletului tău.

Oana COMAN • IX F

Bucuria

Bucuria... cred că toți tânjim după ea și alergăm în căutarea ei toată viața, până când o găsim și o respirăm adânc în noi. Consider că aceasta este dorința noastră comună, însă ceea ce ne deosebește este modul în care o percepem. Bucuria e treapta superioară a veseliei și mulțumirii. E o stare interioară de durată, care e alimentată în permanență chiar de cele mai mici și aparent neînsemnate lucruri. Ca să te bucuri cu adevărat, cred că e necesar să abandonezi toate grijile, problemele și întrebările, pentru a lăsa cale liberă la tot ceea ce ne înconjoară și ne dă o stare de bine, plăcută și care ne readuce zâmbetul pe buze.

Te poți bucura de un nou prieten, de o notă bună la materia care ți se pare mai complicată sau pur și simplu de un zâmbet oferit de persoana pe lângă care tocmai ai trecut. Ca urmare, te poți bucura în orice circumstanță, pentru că bucuria e independentă de orice ține de lumea aceasta.

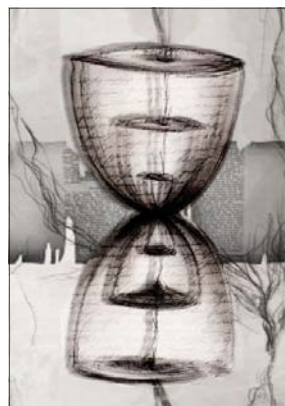
Însăși viața e bucurie, dar cu toate acestea, uneori suntem atât de departe de ea. Ne încântă atât de mult bucuria pură a unui copil care râde sau cea cu care câinele și pisica noastră se joacă și adeseori doar în acele momente ne dăm seama cât de lipsiți de sentimente suntem. Ne întrebăm care este secretul acestei bucurii, unde a dispărut ea din viața și ființa noastră? Dar... ea nu a dispărut! Doar noi suntem cei care ne-am îndepărtat de ea! Bucuria este ceea ce ni se întâmplă atunci când ne permitem să recunoaștem cât de frumoase sunt cu adevărat lucrurile!!!

Raluca CRIȘAN • XI A

Ce este iubirea?

Iubirea nu are definiție... noi încercăm doar să îi dăm definiții... să îi dăm sensuri... să îi căutăm înțelesuri... să îi găsim răspunsuri, dar adevărul este că iubirea este doar iubire... nu are alte definiții. Dar, dacă ar fi să îi dau o definiție, aceasta ar fi: tu și eu! Iubirea este acel sentiment care ne încearcă pe toți cel puțin o dată în viață. Când iubești, este momentul în care renunți la a mai spune EU și EL, și spui NOI! Iubirea este ceea ce ne face să ne simțim oameni. Iubirea e educatoare, ea dă sensul existenței în varietate și valoarea ei reală. În iubire totul se schimbă, toate devin însemnate; dintr-un nimic, naște un colos. A iubi înseamnă a înceta să trăiești pentru tine, a face ca toate sentimentele omenești, teama, speranța, durerea, bucuria, plăcerea să nu depindă de o singură ființă; înseamnă a te cufunda în infinit, a nu găsi nicio limită simțirii, a-ți închina viața unei ființe în așa fel încât să nu trăiești decât pentru a o face fericită. A iubi înseamnă a suferi, dar înseamnă și a trăi. Iubirea este cea mai mare dintre tristețile umane, deoarece este efortul suprem pe care omul îl încearcă pentru a ieși din singurătatea ființei sale lăuntrice. Iubirea cheamă, și ea, iubire. Este important să fii iubit, dar este mai important când iubești tu cu toată puterea și cu toată ființa. Să iubești nu e nimic. Să fii iubit e ceva. Să iubești și să fii iubit e totul! Mai există iubirea adevărată? Mai există iubire adevărată în zilele noastre? Iubirea aceea necondiționată pe care o întâlneam în basmele pe care ni le citeau părinții sau bunicii înainte de culcare? A mai rămas ceva din basmul cu Ileana Cosânzeana și Făt Frumos? Dacă stăm să privim o clipă lumea în care trăim, putem striga în gura mare și ferm convinși că avem dreptate, că nu mai există nimic din toate astea, că basmele sunt făcute doar pentru a adormi copiii mici și naivi, și că nu au nimic în comun cu realitatea, cu atât mai puțin cu realitatea zilelor noastre. Și totuși, de ce nu mai au oamenii din ziua de azi puterea să lupte pentru sentimentele lor, pentru iubire? În trecut, cavalerii se duelau pentru iubitele lor, mureau pentru dragostea lor. Astăzi oamenii renunță atât de ușor la iubire. Cât de frumos e să strângi în brațe ființa pe care o iubești, cât de frumos e când adormi cu capul pe inima persoanei iubite. Sunt sentimente ce nu se compară cu nimic, care nu vor putea fi niciodată înlocuite cu nimic. Și-atunci, care e concluzia? În ziua de azi, oamenii nu mai au timp, nu mai știu să iubească, nu mai au timp sau răbdare să răsefețe, nu mai știu să se uite în ochii persoanei iubite și să-i vadă sufletul. Dar când vedem o pereche de iubiți ținându-se de mână, admirând o floare sau căutând pe bolta înstelată Carul Mic sau Carul Mare, ne dăm seama că mai există și oameni norocoși sau oameni curajoși, care, la un moment dat, au știut că trebuie să aleagă. Au ales să iubească.

Corina CICEU • IX F

Cred că orice poezie are un suflet...

Poezia poate fi interpretată în foarte multe feluri. Sunt cuvinte care, spuse cu multă pasiune, pot avea multiple semnificații. O poezie poate avea rolul de a trezi cititorului pofta de lectură, însă poate avea și un rol educativ. Poezia e cea care te duce pe tărâmul imaginației, însă fiecare dintre noi se întreabă: *Are fiecare poezie o lume a ei? Fiecare autor creează o lume prin poeziile sale?* Oamenii pot ajunge în acea lume doar deschizând o carte, citind, doar dacă-și doresc să ajungă acolo... Închizând ochii și gândindu-ne la cât de mult pot însemna cuvintele și cu cât suflet au fost scrise. O poezie poate fi interpretată și altfel... Oricum, cred că orice poezie are un suflet... Doar citind-o, îi vom cunoaște sufletul. Fiecare poezie așteaptă să fie lecturată. Stă cuminte într-o carte, pe raftul unei biblioteci... și așteaptă.

Ana PAP • II A SAM

Să fii printre cei mai buni...

Totul a început undeva în luna ianuarie a acestui an, când un grup de „angajate” ale FE EXTRAVAGANTZA SRL, eleve în clasa a XI-a D, împreună cu mine, profesorul lor coordonator, ne-am hotărât să participăm la cea de-a XV-a ediție a Târgului Internațional al Firmelor de Exercițiu de la Praga, care urma să aibă loc în luna martie. Zilele au trecut, și iată-ne, în zorii zilei de 24 martie 2009, gata de drum. Grupul cu care am plecat în călătoria noastră a fost destul de mare (40 de persoane). Au fost alături de noi colegii noștri de clasă de la FE Wild Cats SRL – coordonați de profesor Maria MATEI, colegi de la Sighet – FE Royal Catering SRL – coordonați de profesor Anuța BOLOGA, cu toții participanți la târgul de la Praga, dar și colegi profesori (Viorica CIOBOTEA și Delia DUMITREAN) și elevi, care ne însoțeau ca turiști. Mărturisesc că, înainte de plecare, mă gândeam cu teamă la drumul lung care ne aștepta, dar profesionalismul ghidului (în persoana domnului profesor Ioan TOMA) și al conducătorilor auto, reprezentanți ai Agenției de Turism *Triumph*, condițiile de transport de care am beneficiat, dar și compania plăcută a celor din grup, deopotrivă profesori și elevi, au făcut ca cei 1.100 de km să treacă pe neobservate.

Au urmat zilele de târg, trei la număr, cu bune și cu rele (aici gândindu-mă la organizarea târgului). Participarea a fost una numeroasă, fiind prezente 161 de firme de exercițiu din România, Italia, Austria, Bulgaria, Ungaria, Cehia. Fiind pentru *Extravagantza* prima experiență peste hotare, am avut ocazia să vedem cum își desfășoară activitatea și firme din alte țări și să legăm prietenii. Pe parcursul zilelor de târg, elevii au avut șansa să poarte negocieri, să-și promoveze firma, să atragă clienți cu care să încheie tranzacții. *Extravagantza* a fost reprezentată la târg de patru „angajate”, care, pentru efortul și munca depuse pe toată durata târgului, merită nominalizate: Silvia ARDELEAN, Dorina SABASANU, Alexandra TĂTAR și Roxana VARGA.

A venit însă și ultima zi a târgului, când toți cei prezenți sperau ca munca depusă să le fie recunoscută și răsplătită cu premii. Dar, din păcate, ca în orice competiție, ținând cont de faptul că nu toți se întorc acasă cu premii, vom spune că au fost învingători și învinși. Mai potrivit ar fi însă să spunem că toți cei prezenți au ieșit învingători, câștigând experiență și prieteni noi. A sosit și momentul mult așteptat, cel al premierii. Cum era de așteptat (datorită prestației), la secțiunea *Străini* a târgului, cu excepția unui singur premiu, la secțiunea *Spot publicitar*, obținut de Italia, toate celelalte premii au fost obținute de firme din România, cea mai bună firmă a târgului fiind tot o firmă din România. Mândria mea este cu atât mai mare, cu cât printre premianți s-a aflat și *Extravagantza*, care a obținut premiul al

II-lea la secțiunea *Spot publicitar* și locul 9 la secțiunea *Stand*. Chiar dacă, la Praga, *Extravagantza* a fost reprezentată doar de patru eleve, merită amintit faptul că rezultatele obținute sunt rodul muncii întregii echipe *Extravagantza*, care numără 15 eleve. Colegii de la Wild Cats, au reușit și ei ocuparea unor poziții fruntașe în clasamentul târgului: locurile 4 – 5 la secțiunea *Spot publicitar*.

Dar, după cum bine se știe, tot ce este frumos se termină repede, după patru zile de ședere în Praga, a sosit momentul despărțirii de târg. Scriu aceste rânduri cu regretul celei care, deși a stat câteva zile în Praga, nu a reușit să viziteze decât foarte puțin din ce oferă turiștilor acest oraș încărcat de istorie... dar... povestea nu se sfârșește aici. Sunt sigură că va continua cu ocazia participării la alte târguri ale firmelor de exercițiu, cu aceiași eroi sau poate cu alții.

● Prof. Mariana MITREA

Despre suflet și dragoste

*Când eram copil, vorbeam ca un copil,
simțeam ca un copil,
gîndeam ca un copil
(1 Corinteni 13,11)*

Oare să fie aceasta prezența dragostei apolinice? Profunde? Oare dragostea este răspunsul blândeții și al cuvintelor spuse din străfundul inimii? Sau, precum ar spune adolescenții din ziua de azi, dragostea este o tiranie dulce, deoarece persoana care iubește este capabilă să îndure chinurile și frustrările pentru ființa iubită. A fi îndrăgostit, deși începe prin sentimentul de visare și perfecțiune, ajungând să se contureze, implică foarte multe responsabilități, care, la început, par doar o joacă de copii, care însă încep să reiasă odată ce sufletul își deschide poarta spre a primi acea bucată de Rai, care pare să aducă o rază de speranță în inimile celor dispuși să facă astfel încât acea stare eterică să țină o veșnicie.

Dacă dragostea ar fi un simplu sentiment efemer, atunci cine ar tânji doar după puțină căldură în suflet? În mod sigur, acest sentiment este de netăgăduit, deoarece ne-am născut din iubire, am crescut în iubire și vom muri tot în iubire, sufletul fiind capabil de a dăinui veșnic și de a purta în el toată dragostea noastră pe care am îndurat-o de-a lungul vieții. Fie că vrem, fie că nu, în momentul în care venim pe acest Pământ, primim o comoară neprețuită – sufletul. Dumnezeu ne-a înzestrat în mod sigur cu unul dintre darurile Lui cele mai de preț atunci când ne-a modelat și ne-a dat suflare. De fapt, care dintre noi nu se simte mândru de o creație proprie și care dintre noi nu pune suflet și dragoste în ceea ce a făcut cu sudoarea frunții? Un lucru este de neprețuit datorită omului de valoare care l-a creat. O vioară este valoroasă când a lucrat-o mâna sinceră și implicată a unui Stradivarius, o motocicletă, când e făcută de Harley și Davidson, un tablou, când e iscălit de Rembrandt. Sufletul este *opera* Marelui Creator, este suflarea Lui, poartă iscălitura Lui, de aceea e valoros. Sufletul e făcut de Dumnezeu și e mai valoros decât toți *Rembrandții* și *Stradivariușii* la un loc, pentru că ei sunt doar Mâna Atoatecreatorului. Sufletul nostru e valoros, pentru că nu are duplicate, copii, imitații. Cu cât un lucru e mai rar, mai puțin inseriat, cu atât este mai scump. Din șase miliarde de suflete, ca al tău nu-i nici unul. Ești unic, la fel cum nicio nervură a unei frunze nu seamănă cu cealaltă. Și asta ar trebui să te umple de bucurie și să-I mulțumesti Creatorului pentru ingeniozitatea Sa. Fiind înzestrat cu un așa dar, îți este permis să îți dai inima ca pe o ofrandă Celui ce te-a creat și în schimb vei primi una nouă, care va reflecta iubirea Tatălui când dragostea

ta va fi destul de sinceră și de puternică pentru a-i putea face pe semenii tăi fericiți. Sigur că te vei întreba: *Cum pot fi sigur că dragostea mea este sinceră și curată?* Răspunsul îl vei afla foarte ușor, tot ce trebuie să faci este să privești în oglinda sufletului tău, iar dacă acolo vei vedea ceva inocent precum un suflet curat de copil, poți fi sigur că dragostea ta e sinceră și adevărată.

Dragostea poate aduce foarte multă duiosie și culoare în viața cuiva. Un simplu *te iubesc* face ca ochii întristați ai unui om să strălucească precum cerul în plină zi de mai. Fie că ne vine să credem sau nu, oamenii, prin dragoste, sunt capabili de miracole, iar atunci când întâmpinăm un obstacol, dragostea ne va ajuta să-l ocolim și să mergem mai departe. Unii sunt de părere că focul inimii este greu de stăpânit, însă acei oameni vor trece prin viață fără să fi simțit vreodată că Bunul Dumnezeu i-a binecuvântat când le-a oferit o inimă pentru a iubi și a fi iubiți. Cea mai mare greșală pe care un om o poate face este să nu iubească. Dacă vom dăruia dragoste din toată inima, vom primi dragoste din toată inima. *Acum dar rămân aceste trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea* (1 Corinteni 13:13).

Marius PETRIMAN • XII B

Ce este adolescența?

Poate pentru unii adolescența e doar o simplă parte a vieții, dar de fapt ea e mai mult de atât: e apa care dă florilor viață, e raza care dă lumină și culoare... E acea perioadă care ne ajută să ne pregătim oarecum pentru viață, să ne descoperim, chiar dacă e plină de nesiguranță și temeri.

Adolescența este perioada cea mai frumoasă și mai dificilă din viața noastră. Este perioada în care copilul se transformă în om matur, învățând noi reguli de conviețuire cu ceilalți. Datorită familiei și anturajului, foarte mulți adolescenți fumează, consumă alcool sau se droghează. Tot mai mulți tineri devin dependenți de droguri, irosindu-și astfel viața de la o vârstă foarte fragedă.

Adolescența este o perioadă dificilă atât pentru copii, cât și pentru părinți. Implicarea părinților, comunicarea și, mai presus de toate, dragostea, au o influență pozitivă, fantastică, asupra deciziilor adolescenților cu privire la atitudinea lor. Când un adolescent vrea să fie pe propriile lui picioare, părinții nu se pot abține să nu se îngrijoreze. Este o perioadă foarte dificilă, mai ales pentru un părinte, și de aceea, ar trebui să știe cum să abordeze o discuție cu copilul său și ar trebui să facă mai mulți pași pentru a putea avea o discuție normală cu acesta: să-i împărtășească experiențele sale, să-și facă timp pentru a discuta cu el, să recunoască atunci când a greșit, să-i amintescă cât mai des cât de mult îl iubește, să-l invite la o plimbare pentru a se putea destinde și pentru a se putea apropia mai mult de el. Există diferite metode prin care poate fi abordat un adolescent și pentru a putea vorbi cu el, pentru a-l putea ajuta. Adolescenții au o mentalitate diferită, fiecare având o altfel de concepție despre viață.

Adolescența înseamnă pentru mine cea mai frumoasă perioadă din viață, plină de neliniști, izvorâtă din întrebările care își caută răspunsul și cea mai puțin echilibrată din punct de vedere emoțional.

Maria BOGDAN • IX F

Ce înțelegeți prin conștiință?

■ Conștiința este o parte din tine, o parte a sufletului care analizează și calculează după faptul împlinit și îți transmite un sentiment de regret (de cele mai multe ori, îndelungat).

Bogdan FĂRCAȘ • IX G

■ Conștiința este persoana lăuntrică care ne spune dacă am făcut bine sau rău, dacă am greșit sau nu. Nu toate persoanele au aceeași conștiință, deoarece nu toată lumea respectă aceleași norme morale.

Mihai LUPȘE • II A SAM

Ce factori credeți că determină formarea concepției despre viață a unui om?

■ Iubirea, credința, frica.

Adrian MÂRZA • IX B

■ Familia, prietenii, școala.

Paul BĂRBOS • IX G

■ Tristețea, singurătatea, lipsa de optimism.

Diana MORAR • II A SAM

Noțiunea de valoare tinde să dobândească o interpretare foarte subiectivă pentru omul modern, în special pentru tineri, care se ghidează în viață după ceea ce le încântă auzul și privirea, înăbușind uneori vocea lui Dumnezeu din interiorul lor. Astfel ea capătă o nuanță pragmatică, confundându-se cu ceea ce este util și plăcut. Tânărul de azi își instituie propriul sistem de valori, nu mai ascultă decât de propriul lui glas. Valorile creștine: dreptatea, adevărul, dragostea, credința, libertatea, pacea nu mai constituie pentru unii preocupări esențiale și sunt înlocuite cu false valori: banii, luxul, frumusețea fizică după anumite tipare și alte lucruri amăgitoare.

Fără o direcție orientată axiologic spre adevăratele valori, omul nu ia în considerare posibilitatea transfigurării prin harul izvorât din Întroparea Mântuitorului. Modul divino-uman de existență, făcut posibil prin Întroparea lui Hristos, care suprimă toate distanțele între dumnezeiesc și omenesc, este viața trăită ca dar al lui Dumnezeu, în care toate acțiunile, faptele, trăirile, sentimentele se raportează la singurul criteriu real, adevărat: Persoana divino-umană a Mântuitorului. *Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine* (Ioan 14,6).

Pierderea sentimentului transcendenței îl lasă pe om izolat în propriile succese. Când nu recunoaște valoarea și măreția persoanei în el însuși și în celălalt, omul se lipsește de posibilitatea de a se bucura de faptul că e om și de puțința de a intra în acele relații de solidaritate și de comuniune cu ceilalți.

Tinerii de azi trebuie educați în spiritul valorilor creștine autentice care pun în centrul preocupărilor omul, privit ca o ființă personală. Valoarea omului nu constă doar în complexitatea lui somatică și psihică, ci și în faptul că a primit cinstea de a fi purtătorul chipului lui Dumnezeu, ca o pecete distinctivă.

Omul este considerat coroana creației, situându-se la îmbinarea dintre cele sensibile și inteligibile sau dintre cele de jos și cele de sus. Virtutile creștine: credința, nădejdea, dragostea, dreptatea și egalitatea pot împodobi această minunată făptură, pentru a se înălța pe culmea virtuților întru asemănarea cu Dumnezeu.

Să ne amintim de cuvintele Sfântului Apostol Petru: *După darul pe care l-a primit fiecare, slujiți unui altora, ca niște buni economi ai harului celui de multe feluri al lui Dumnezeu. Dacă vorbește cineva, cuvintele lui să fie ca ale lui Dumnezeu; dacă slujește cineva, slujba lui să fie ca din puterea pe care o dă Dumnezeu, pentru ca întru toate Dumnezeu să se slăvească prin Iisus Hristos* (I Petru, 4, 10-11).

• Prof. Maria GrațIELA OMOTA

Să vorbim despre dragoste

Să vorbim despre dragoste... Iată un subiect interesant de discutat. Deși s-au folosit grămezi uriașe de hârtii și la fel de multă cerneală pentru a se filosofa pe această temă, încă am putea înconjura lumea cu acest cuvânt magic: dragoste.

Am fost creați din dragoste pentru a oferi dragoste. Este ca un lanț nesfârșit al dragostei; cu cât dai mai mult, cu atât primești mai mult, dar neapărat să oferi necondiționat. Dacă aș pune cap la cap toate minunile care mi s-au întâmplat din dragoste, cu siguranță ca ar încăpea într-un sac... fără fund. De atâtea ori am trecut prin situații care m-au obligat într-un fel să ofer, știind sigur că nu o să primesc înapoi. Și totuși, la scurt timp, primeam înapoi surprinzător de mult.

Avem datoria de crede în Dumnezeu și de a iubi tot ce a creat El, fiindcă lucrurile simple care ne înconjoară zi de zi sunt cele care într-adevăr contează: un salut de bun venit sau de rămas bun, un cuvânt rostit în șoaptă, o zi însorită de mai, un cântec, o floare, un zâmbet, o privire. Primul cuvânt care trebuie să ne vină în minte atunci când ne gândim la scopul vieții este *dragoste*. *Dacă dragoste nu e, nimic nu e*, spunea Marin Preda.

Dumnezeu este dragoste, și dacă îl avem pe El, avem Totul. Dacă credem în dragoste, vor urma și celelalte. E important să crezi că există ceea ce cauți, iar dragostea există mai presus de orice.

Ioana BĂLAN • XII A

**Îndemn:
Poftiți la studiu!**

Despre calitatea manualelor școlare

Criterii de elaborare a manualelor școlare

Calitatea conținutului științific

- Respectarea programei
- Calitatea și noutatea informației
- Corectitudinea științifică a conținutului
- Abordarea în concordanță cu nivelul de dezvoltare a elevilor
- Calitatea unor scheme, tabele, rezumate etc.
- Relații logice între conținuturi
- Introducerea termenilor și conceptelor noi
- Conformitatea cu specificul disciplinei
- Prezentarea de teme recapitulative, teste de evaluare, activități practice

Calitatea ilustrațiilor și a cromaticii

- Ilustrații clare și atractive
- Designul și ilustrațiile sprijină mesajul pedagogic al conținutului
- Armonie și cromatică sugestivă
- Ilustrații și texte lizibile, dimensiune adecvată

Calitatea tehnoredactării

- Tehnoredactare corectă, clară și atractivă
- Textul este bine așezat în pagină, astfel încât să sprijine înțelegerea
- Nu se admit greșeli de scriere, corp de literă nepotrivit vârstei, caractere grafice dificil de identificat

Conformitatea cu programa școlară

- Un manual trebuie să reflecte toate obiectivele de referință sau competențele specifice
- Trebuie să cuprindă toată conținuturile prevăzute de programa școlară

Caracter nediscriminativ (caracter eliminatoriu)

- Să respecte valorile sociale și individuale
- Să nu conțină interpretări ideologice extrem-naționaliste și rasiste
- Să nu ofere o percepție negativă asupra diferențelor dintre etnii, rase, confesiuni, categorii sociale

Contribuția la organizarea și conducerea procesului de învățare

- Respectarea competențelor specifice
- Aplicarea activității didactice (individual, pe grupe, frontal)
- Conținuturi care dezvoltă gândirea logică, creatoare

Calitatea limbajului

- Corect, coerent, nu generează confuzii, accesibil nivelului de vârstă al elevului
- Titlurile și subtitlurile redau clar și sintetic conținuturile
- Exprimare elevată, vocabular bogat

Concepția, stilul și originalitatea autorului

- Organizarea conținuturilor într-o concepție nouă, originală
- Acțiuni de învățare inedite, original concepute
- Relația conținut-ilustrație-exercițiu este prezentată cu multe elemente de originalitate
- Promovarea strategiilor activ-participative

● **Prof. Maria POPAN**

Exercițiu de imaginație

–Hai să mai bem o ceașcă de ceai și să vorbim!, zise el.
–Despre ce vrei să vorbim?, îl întrebă ea zâmbind.
–Despre orice. Despre noi, despre mine, despre tine, n-are importanță.
Doar să vorbim și-atât.

–Bine, zise ea. Am să-ți spun atunci o poveste despre o fetiță și un pitic. Într-o zi, o fetiță a găsit, pur întâmplător, un pitic. De fapt, nu l-a găsit întâmplător, *jocul* a fost al providenței. Era un pitic bun și sensibil și îl iubea foarte tare. Nu știu ce s-ar fi întâmplat în ziua în care piticul ei ar fi dispărut! Cred că din acel moment ar fi încetat să mai fie ea însăși, să mai fie vie. De multe ori se gândea la ce însemna lucrul acesta *a fi viu*, și îi veneau în minte toți acei oameni pe care i-a văzut sau despre care a citit, oameni care erau vii, dar care nu mai trăiau, oameni care au murit continuând să trăiască. Acum nu se mai gândea la toți acești morți vii, ci era fericită cu piticul ei; ajunsese la convingerea că o viață de om trebuie să stea sub semnul unui *pitic*. Altfel, e ratată. Degeaba era înconjurată de variate ipostazieri, false în ochii ei, ale unor vieți împlinite. Ea doar le privea și zâmbea. Piticul îi va fi întotdeauna alături, iar asta însemna siguranță, liniște, seninătate, certitudine.

Într-o primăvară, într-o zi frumoasă, cu soare de munte, în acea zi în care providența i-a scos piticul în cale, i-a trecut prin minte. Ca un fulger: „destinul există“. Oricât am vrea să părem de simandicoși și de filosofi, noi, cei care le știm pe toate, destinul există. Cu siguranță. În acea primăvară timpurie, cu soare de munte și iz de brad, pe marginea nervilor și a prea multor gânduri, în sfârșit avea o certitudine. Destinul există! Piticul pe care l-am găsit, își spunea ea, mi-a arătat asta; de fapt, el n-a făcut decât să-mi deschidă ochii pe care-i ținusem atâta timp închiși. În timp ce ea vorbea, el stătea într-un colț, retras, pe o băncuță de lemn, chiar lângă grilaj, ușor speriat parcă, cu ochi mari, frumoși, cum nu mai văzuse până atunci. O asculta, și în timp ce ea vorbea, i se învălmășeau în minte o sumedenie de întrebări. „De ce, apropiindu-mă de ea, m-am simțit atât de bine, atât de în largul meu? De ce n-am avut nicio clipă de timiditate, eu, care sunt sfios și stingher, de ce am avut față de ea, din prima clipă a primei întâlniri, o purtare firească, un sentiment de familiaritate? De ce mi-am deschis atât de repede sufletul în fața ei? Oare nu doar se joacă cu mintea mea? Poate că nu e decât o vânzătoare de iluzii.“ Simțea însă că era ceva neobișnuit, ca o revelație, după toți anii lui chinuți, după ce încetase să mai creadă în imprezibil.

–De-atâtea ori am simțit deznădejdea, dar Dumnezeu a avut alte planuri cu mine, îi spunea el. Acolo, undeva, erai tu. Știi, toată viața am fost speriat, nesigur pe mine, de parcă ceva trebuia să se întâmple și să se termine... Ca un film bun. Nu știu însă nici acum de ce mi-era atât de teamă. Și acum mi-e teamă, sunt fericit, de aceea mi-e teamă, e un alt tip de teamă. Mai ales când rămân singur. Nu pot să mă desprind, mintea e ocupată de imagini, atât de multe imagini mă invadează, mă încolțesc și devin captiv. Captiv în propria mea lume de imagini pe care mintea mea o plăsmuiește în lipsa mea. Simt cum totul se prăbușește, cum imaginile se derulează cu repeziciune sub ochii mei. Iar eu nu pot să fac nimic. Devin abătut, în fond nu sunt un luptător, de obicei mă retrag.

–Știi, de fapt singura luptă, cea care există cu adevărat, e cea dusă cu noi înșine. Suntem ființe contradictorii, suntem victimele propriilor noastre contradicții. Trăim în idei, în cuvinte; mintea noastră este un depozit de gânduri, gânduri pe care le credem extrem de reale, credem că pot fi și concretizate. Iată, cea mai mare naivitate! În fapt, nu sunt reale. Reale sunt doar gesturile, privirile, o strângere de mână, o îmbrățișare. Dragostea este reală, restul e doar un construct care atât de bine imită realitatea. Imaginație *versus* realitate. Aici suntem plasați: în acest spațiu intermediar, și aici se duce de fapt lupta. Pentru că visul se ascunde, pătrunde în real, iar realul devine pe deplin controlabil în vis. Sensul se află întotdeauna în noi, de aceea nici nu putem trasa limita între vis și realitate.

–Hai să-ți mai spun ceva, continuă el. Pe mine mă urmăresc cuvintele. Unele se sapă în mintea mea, își fac cuib acolo și nu mai vor să plece. Asta pentru că am știut mereu că toate cuvintele noastre rostite au efect. Le rostim, le dăm afară, le aruncăm în lume și ele prind viață. Cuvântul instituie. Ceva, orice.

–Iar eu credeam că multe din rostirile noastre sunt vorbe în vânt, că toți avem simțul umorului și nu luăm nimic în serios, spuse ea. Abia acum îmi dau seama că nu e așa. Deși teoretic știam asta. Știi cum e? Petreci o bună parte din viață căutând, citind, acumulând. Și parcă faci toate astea cu o poftă nebună, în grabă, dorind să cuprinzi și să înțelegi totul dintr-o singură suflare.

→

Dar abia într-o zi începi să înțelegi. Și atunci te trezești că-ți spui: „Dar eu știam deja toate astea, știam, dar nu înțelegeam, abia acum înțeleg“. Însă problema mea a fost alta. Iubirea. Tot timpul o căutam, dar n-am găsit decât palide reflexii ale ei. Știi ce mi-a spus odată un profesor de la Universitate, în timp ce mi se plângea că nu are audiență la cursuri? „Să știi atâtea lucruri și să nu ai cui să le spui... Este umilitor“. Spunându-mi asta, îl înțelegeam atât de bine și mă gândeam că este la fel de umilitor să simți atâtea iubire în tine, să vrei să *veri* iubire și să nu fie nimeni dispus să ți-o accepte. Nu este nicio diferență între ceea ce simțea acel *profesor* și ce simțeam eu în momentul în care mi se destăinuia. E umilitor și trist în același timp să ajungi la concluzia că nu ești util, că informația sau iubirea pe care ești gata să le oferi necondiționat și gratuit nu trebuiesc nimănui. În acel moment am înțeles cât de disperată eram, de câtă solitudine și frustrare eram înconjurată. Antidotul nu-l cunoșteam. Acționam doar ca răspuns la ceea ce simțeam, rațiunea nu prea mi-a fost de ajutor, nu în acest caz. Era ca un soi de scindare între resemnare și revoltă, între conștientizarea unei condiții umile și strigătul meu – surd – către *omul* din omul de lângă mine. Revoltă în fața neputinței mele de a dărui iubire, revoltă în fața barierelor care mi se impuneau. Și nu înțelegeam cum este posibil... noi suntem iubire, Dumnezeu este Iubire, și-a sacrificat Fiul din iubire. Singura realitate este iubirea, în rest, totul este construct. Omniprezența iubirii este evidentă, oare de ce doar eu o văd, o simt? Și de ce plâng și sufăr din cauză că ceilalți nu simt la fel?

Nu observaseră că nu mai erau singuri. Siluete mai mari sau mai mici începuseră să se contureze, umplând locurile goale de pe banca de lemn. Totul plutea în miresme de brad și aer limpede de munte. Uitaserăm că ne aflam în spatele unui grilaj, uitaserăm că nu eram liberi, deși ne simțeam astfel. De altfel, nicidecum nu ne-am simțit mai liberi.

– Nu m-ai întrebat de ce mă aflu aici, urmă ea, dar am să-ți spun. Simțeam că trăiam într-o imensă gaură neagră, într-un foarte adânc hău, din care în zadar încercam să ies la suprafață. Nu știu ce credeam. Că voi izbuiți, în cele din urmă, să-i dau de capăt, să mi-l explic, să ajung, în cele din urmă, să știu de ce acel hău este un imens hău și nimic mai mult? Da, poate asta credeam, dar am aflat că este o imensă prăpastie fără cale de ieșire. Căutările, încercările de evadare au fost epuizante, precum la fel de epuizant este orice efort de a răspunde la întrebări care nu au de fapt un răspuns. Unii dintre noi sunt astfel construiți încât aleargă mereu după certitudini. Certitudinea este singurul lucru care-i menține la suprafață, în lipsa acesteia plutind doar în derivă. Mă număr printre aceștia. Și îmi vine să râd în hohote, gândindu-mă că până acum tot după certitudini am umblat și nu am găsit, în schimb, decât nisipul alunecos de sub tălpile mele. Este ca și cum ai pluti mereu, fără posibili-

tatea unui sprijin în momentul în care ai oboșit. Ca și cum ai înota în larg, fără să te poți odihni puțin, așezându-ți picioarele pe nisipul de pe fundul mării. Este cel mai chinător sentiment pentru oameni ca mine. Într-o zi, am încercat să evadez, dar nu mi-a reușit. Din acest motiv mă aflu acum aici. Tu de ce ești aici?

– Pentru că am îndrăznit să visez. Să visez că mă transform într-un pitic care întâlnește într-o zi o fetiță. Mă consider cel mai fericit dintre oameni, însă nu știu să mă manifest. Dar de ce mă întrebi asta? Ce vrei să obții de la mine?

– Un zâmbet, doar un zâmbet.

• **Adriana CÎNȚA**

Am citit cartea lui Jung, *Amintiri, vise, reflecții*, și aş putea spune că, citind-o, am ajuns să înţeleg şi să cunosc lucruri care înainte nu îmi erau clare şi nici măcar nu le gândisem. *Viaţa mea este povestea unei realizări de sine a inconştientului*. Cu această afirmaţie îşi începe Jung *autobiografia*, o afirmaţie care mi s-a părut foarte interesantă, deoarece nu mă gândisem niciodată la forţa şi rolul pe care-l are inconştientul în formarea personalităţii noastre. Această afirmaţie mi-a direcţionat gândul spre noi, oamenii, spre ceea ce facem, spre ceea ce trăim, ceea ce suntem la un moment dat, ceea ce dorim, pentru a ajunge într-un final... unde? La realizarea a ceea ce ne-am propus?

Jung m-a făcut să zăbovesc asupra anilor de copilărie şi de şcoală, regăsindu-mă şi eu copil, devenit acum elev. Am înţeles oarecum că, datorită trăirilor noastre, noi trecem de la *personalitatea nr. 1* la *personalitatea nr. 2*. Jung explică așa: „Înainte, lucrurile mi se întâmplau, făceau din mine ce voiau ele, acum însă *eu* eram cel care vroiam. Această trăire mi s-a părut extrem de importantă şi de nouă. În mine era *autoritate*.” Aşa a simţit Jung, dar cu siguranţă şi nouă, tuturor, ni se întâmplă să simţim la fel. Într-adevăr, este foarte importantă această schimbare pe care o constatăm, deoarece copil fiind, nu înţelegeam prea multe lucruri, acestea se învăteau în jurul meu, uneori negăsindu-le rostul, iar alteori îmi păreau prea complicate. Trecând la *personalitatea nr. 2*, începem treptat să ne cunoaştem mai bine, să punem din ce în ce mai multe întrebări, să dorim să cunoaştem cât mai multe. Oricum, simt că Jung mă impulsionează spre cunoaştere şi îmi oferă răspunsuri la întrebări pe care mi le-am pus. Am realizat că nu contează ce avem în viaţa noastră, ci pe cine avem... Părinţi, amici, mai mult sau mai puţin sinceri, ale căror îndemnuri nu sunt întotdeauna cele mai bune, dar mai sunt şi adevăraţii prieteni care încearcă pe cât posibil să ne ajute şi să ne lase să *creştem* în continuare. Aşa funcţionează lucrurile: pe noi ne cresc părinţii, ne facem așa-zişi amici, ne pierdem şi ne distrugem noi pe noi, iar la cealaltă extremă apar şi prietenii care, şi ei, pot deveni *amici*, dar asta depinde doar de noi...

Citindu-i experienţele lui Jung, mi-am dat seama că oamenii nu sunt chiar așa cum ne imaginăm noi că sunt. Facem diferite lucruri în mod inconştient şi nu realizăm că poate o dispoziţie de moment sau chiar o tristeţe apăsătoare care ne copleşeşte stau de fapt la baza anumitor acţiuni ale noastre. Cred că ar trebui să ne gândim mai mult la oameni, şi doar așa vom dobândi răbdare şi înţelegere faţă de celălalt, şi poate că şi ceilalţi, observându-ne comportamentul, se vor gândi mai mult la cum au reacţionat în anumite situaţii, vor conştientiza poate că nu au procedat așa cum ar fi trebuit. Cred că foarte important este să ne respectăm noi pe noi, şi doar astfel îi vom respecta şi pe ceilalţi. Cred că foarte important este să încercăm să identificăm cauzele care stau la baza acţiunilor şi trăirilor noastre. Cred că foarte important este să nu încetăm să ne punem întrebări...

Roxana SĂLĂGEAN • X D

Silogismele lui Octavian Paler

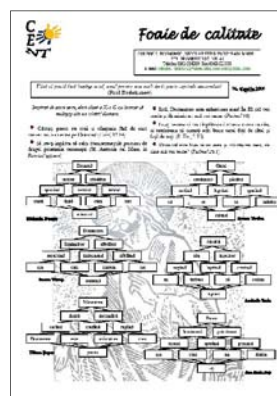
*Aşa se întâmplă logic,
plecăm şi sosim undeva.
Plecăm pentru o clipă, pentru un ceas, pentru o viaţă,
poate nu trebuia să plecăm, dar problema nu-i asta,
ci faptul că sosim undeva, totdeauna sosim undeva,
poate nu sosim la timp, nu sosim unde trebuie,
nu sosim unde-am vrut
dar sosim undeva şi câtă vreme sosim undeva
totul e logic
chiar dacă logica şi fericirea sunt lucruri total diferite,
totuşi am plecat şi am sosit undeva,
dar când nu mai sosim nicăieri
totul devine ilogic.
Spre ce ne ducem dacă nu sosim nicăieri?*

(Octavian Paler)

E adevărat, din momentul în care Dumnezeu cel ceresc a pus suflul vieţii în noi, suntem plecaţi pe un un drum. Un drum pe care am vrea sau nu am vrea să pornim, dar totuşi, pe care am pornit deja. Cred că Octavian Paler vrea să scoată în evidenţă câteva întrebări fireşti pe care, cu siguranţă, ni le-am adresat fiecare dintre noi: Oare drumul pe care am pornit este cu adevărat drumul cel bun? Oare acesta este locul în care ne-am dorit cu adevărat să ajungem? Fiecare dintre noi am pornit pe un drum al nostru, ceea ce e logic; fiecare ajungem într-un loc în care ne-a fost dat să ajungem, ceea ce e logic; fiecare trecem şi pragul fericirii, dar şi pe cel al tristeţii în acest drum al nostru, ceea ce e logic. Iar eu cred că fiecare ajungem la un capăt de drum cândva, ajungem *undeva*, şi totuşi, într-un final, plecăm spre nicăieri, ceea ce e ilogic.

Corina CICEU • IX F

Inaugurată în decembrie 2008, *Foaia de calitate*—supliment lunar conceput și elaborat de CEAC—a ajuns acum la a 5-a apariție.

Redacția revistei *Amprente* își rezervă dreptul de a selecta materialele primite, în vederea publicării lor.
Responsabilitatea pentru conținutul fiecărui text îi revine exclusiv autorului.

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Director, prof. Aneta CARPOV
Prof. dr. Adriana CÎNȚA
Prof. Rodica MICLĂUȘ
Marius PETRIMAN XII B
Amalia DAVID X C

COLABORATORI:
Prof. Anca APOSTOL
Prof. Dana MOCIRAN
Prof. Maria MATEI

CONTACT:

ceac.cent@gmail.com
colegiul_titulescu@yahoo.com

Numărul este ilustrat, în cea mai mare parte, cu lucrări ale elevilor claselor a IX-a și a X-a

DIN SUMAR:

**Elemente de filosofie a calității
Să vorbim despre dragoste**

Poeme

Despre valori

Firma de exercițiu

Tu, cititorule, ce carte ai acum *la căpătâi*?

**Mulțumim tuturor colaboratorilor, partenerilor,
prietenilor și cititorilor noștri!**